

At Dø Tusinde Gange

v.1.3.1

af Thomas B. Dair

Jeg går den lange vej hjem sammen med min sjælebundne. Det er sent om natten, men den milde brise fra cyklussens sommer gør gåturen skøn. Der er ikke andre Faefolk omkring, så det er kun mig, min sjælebundne og fuldmånen; de to sidstnævntes hvide farver, henholdsvis pels og sten, udkæmper en underbevidst kamp om, hvem der skinner mest. *Månen kan ikke slet ikke hamle op med min ulv*, tænker jeg smilende og kigger hans vej. Fuldmånen drager heller ikke fordel af dens kamp for at finde huller igennem den massive krone og de overdådigt grønne blade, der pryder Egen Mellem Riger. Men det faktum ændrer ikke min holdning.

Trods træthed er jeg på vej til min barndomsveninde. Lige siden hun blev optaget som Jernbark-spejder, de efterhånden alt for mange månecykler siden, synes jeg i hvert fald, har jeg ikke set meget til hende. Og jeg savner hende.

Hun ved faktisk ikke, at jeg kommer forbi. Jeg har hørt fra vores fælles ven i Jernbarken, at hun og hendes spejder-makker skulle være kommet hjem fra patrulje i dag. Jeg kan slet ikke vente med at se overraskelsen i min barndomsvenindes smukke ansigt, når jeg banker på døren til hendes rodbo. Tanken, og længslen, får mit hjerte til at galopere.

Men jeg har ikke bare tænkt mig at overraske hende. Jeg har fundet en sovende slør, en af de sjældne, der skinner blidt med dens ravgule glød. Jeg fandt den, imens jeg plejede rødderne og de vissen-sovende, og jeg vil, at min barndomsveninde skal have den. Jeg overvejer at fortælle, hvordan den er næsten ligeså smuk som hende, hvordan svampens glød lyser omgivelserne op, men ikke nær så meget som hendes smil. Jeg afviser indskydelsen, den er for dum. *Eller, måske siger jeg det til hende*, tænker jeg. *Hvis det føles rigtigt*.

Mine fødder er fugtige fra det dugvåde græs, og jeg overvejer, om jeg burde have taget mine støvler på. Jeg kan bare så godt lide at gå barfodet rundt, specielt nu når cyklussen udfolder sin sommer. Min sjælebundne ser ikke ud til at have problemer med våde poter, så hvorfor skulle jeg? Vi er desuden også snart ved roden, hvor min barndomsveninde har sit bo, og mit hjerte sørger for varme helt ned til tæerne.

Jeg hører grin. Det er hendes. Jeg vil altid kunne genkende den søde musik, selv i den mest tætpakkede lund midt under et gilde, og bare det at høre hendes grin får et spontant smil til gro på mit ansigt.

Men mit smil visner hurtigt. Jeg kan også høre en andens grin, en mands stemme. Det tvinger mit hamrende hjerte til at springe et slag over, måske endda to. En pludselig bekymring begraver mig som jord, der vejer tungt på et nysået frø, og jeg finder det umuligt at bevæge mine iskolde, våde fødder.

Min sjælebundne ved, at noget er galt. Han piber, sænker sin snude og rører ved mine hænder, hænder, der fumlende forsøger at gemme den sovende slør i min brune træpasserkåbe, så dens skær ikke forråder os. Vi skal hjem, siger han til mig. Der kan ikke komme noget godt ud af det her.

Jeg bør høre på ham. Jeg ved det godt. Men jeg kan ikke. Jeg bliver nødt til at vide, hvad der foregår, at vide om min værste frygt har vist sig at være sand. Den frygt, som jeg aldrig rigtig har villet anerkende, men altid har været der, dvælende lige under skovbunden, vi går på. Hvordan kunne jeg tro på det? Det gav aldrig nogen mening, i hvert fald ikke for mig.

Jeg gemmer mig bag en tornebusk fyldt med modne brombær. Jeg kan tydeligt se min barndomsvenindes afrundede dør herfra. Med endnu et lavt klynk tigger min sjælebundne mig igen om at gå herfra, men jeg siger at han skal tie stille. Måske en anelse hårdere end tiltænkt, det er jeg godt klar over. Især taget i betragtning af, at jeg burde lytte til ham. Men min sammentrukne mave tvinger mig til at blive.

Fra brombærbusken får jeg øje på min barndomsveninde. Jeg ser hendes smukke, blonde hår dekoreret med fjer. Hun har ryggen til, men er blidt lyst op af alle de agernskårede lanterner, der hænger på siden af den store rod, én for hver af de mange bo både ved siden af og ovenover. Hun har den simple kjole på, den med cyklussens håbefulde forårsfarver, den som jeg altid har elsket at se hende i. Uden for sit eget rodbo stiller min barndomsveninde sig på tæer og slår armene rundt om nogen skjult i skyggen. Grinene holder brat op, præcis som mit hjertes slag.

Jeg lukker øjnene, tager en dyb indånding, og overvejer mit næste træk. *Skal jeg give mig selv til kende og afbryde hvad de har gang i? Nej, det har jeg ingen ret til.* Jeg vil så gerne lytte til min sjælebundne, gå vores vej, som han sådan trygler om. Han har altid været mere vis og klogere end jeg. Men min egen krop er uenig med mig. *Hvad gør jeg? Hvad kan jeg gøre?*

Lige da åbner mine øjne sig op på vidt gab i takt med den knagende, afrundede dør. Jeg hører lyden af skridt, støvler og små klove på træ, så mere knagen og et lukkende *bump*. Flere bump hvor bjælken bliver lagt på og spærrer døren indefra. Min krop tør op og jeg begiver mig imod de små, runde vinduer, med enkle, krydsede sprosser, ved siden af rodhulens indgang.

Min gang imod boet er helt almindelig, det fortæller jeg i hvert fald mig selv. Og det på trods af, at mine knæ er forfærdeligt bøjede og mit hoved hænger lavt. At skulle nære idéen om, at jeg faktisk sniger mig afsted, vil være en indrømmelse. En indrømmelse af at være noget, som jeg ikke har lyst til. Min sjælebundne følger ikke med mig, for hvad der måske er første gang i vores liv.

Jeg ankommer til blomsterkasserne, der pynter udenfor vinduerne. Blomsterne selv er visnet for længst. En hurtig tanke passerer; jeg ville have taget mig af dem, hvis bare min barndomsveninde havde spurgt. Den næste tanke trækker mig direkte tilbage til den skammelige situation, som jeg har placeret mig selv i.

Jeg lyver og tænker, at jeg ikke kan vende om nu. Selvfølgelig kan jeg det, og jeg ved det godt, når jeg kigger tilbage på min sjælebundne og hans skinnende øjne. Gemt i brombærbusken og den dybe nat er mælkebøtterne nu næsten de eneste synlige dele af ham.

Snak og flere grin indenfor. De dør hen, og jeg tolker det som mit signal. Med rystende knæ rejser jeg mig langsomt op til vinduet. Om jeg er bange for at blive grebet på fersk gerning, midt i min tvivlsomme aktion, eller for hvad jeg kommer til at se, ved jeg ikke. Men bange er jeg. *Måske er det lidt af begge dele?* Jeg undertrykker mine følelser og fortsætter opad. I samme adstadige tempo.

Endelig kravler mine øjne sig over karmen. Det første jeg ser, er de hvide skæl på min barndomsvenindes sjælebundne, som har indtaget en rede i vinduet. Hans dovne mave og foldede vinger går op og ned, blokerer for mit udsyn, så jeg bliver nødt til at bevæge mig

længere op med alt hvad det indebærer af ekstra risiko for at blive opdaget. Jeg håber, at mit eget måne-farvede hår falder i ét med skællene.

Det andet jeg lægger mærke til, er en ny sjælebunden, en som jeg ikke rigtig kender til; de tykke, jordfarvede børstehår på en gris, der hviler sig ligesom sin skællede ven. Den ser forfærdelig malplaceret ud der på gulvet i det pæne rodbo, så mit blik begiver sig videre med afsky.

Det tager ikke lang tid for min stirren at finde det, jeg gruer noget så frygteligt for, men som jeg alligevel er så underligt fast besluttet på at opdage: Min barndomsveninde og hendes nattegæst står helt tæt sammen ved sengekanten i de levende lys.

Tiden står stille. Måske er det bare mit åndedræt og mit hjerteslag, som synkront er holdt op. Der er kun dem indenfor, dem og deres læber presset imod hinandens, og jeg herude med stumt mørke rundt omkring os. Jeg prøver desperat at overbevise mig selv om, at det, jeg ser, ikke er virkeligt. Det er på en eller anden måde et puds, der bliver spillet, en illusion. Og det hele foregår bare i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu-

Endelig finder jeg en smule fornuft og forsvinder hurtigt ned igen, væk fra synet. Jeg vender rundt og sætter mig med min ryg imod den hårde bark, der udgør boets ene ydervæg. Sporadisk begynder jeg så småt at trække vejret igen, men med stort besvær på grund af smerten. Smerten fra kniven stukket direkte ind i mit hjerte, en smerte så intens, at jeg igen finder mig selv ubevægelig, ej heller er jeg i stand til at sige noget. Jeg søger gennem tårer efter min ulv, min sjælebundne, i håbet om at han ikke har efterladt mig til at dø fra denne sindsyge idé. Men jeg kan ikke finde ham og må i stedet acceptere min skæbne.

Med lukkede øjne og tårer tavst strømmende ned over kinderne, mærker jeg den kolde, våde snude på mine hænder, der hviler så livløst på såret. Mine mælkebøtter åbner sig igen og mødes af omsorgsfulde tvillinger, mit ansigt af en ru tunge, som slikker tårerne væk. Smerten tynger mig stadig noget så grusomt, men min sjælebundne får mig op på sin pelsede ryg og bærer mig hjem, væk fra hvor det skarpe knivsblad lemlæstede mit hjerte.

Jeg står ved arbejdsbordet, med små, lange rødder fra Egen Mellem Riger hængende ned overalt fra hulens loft. Nogle af dem bevæger sig hen for at røre ved mit ansigt, mit hår, mine skuldre. Jeg vifter dem væk nærmest per refleks, de er bare opportunistiske og jeg er ikke til for dem endnu. Mine tanker er fulde af ingenting og jeg stirrer direkte ind i det, mens mine hænder passivt arbejder med morteren. Jeg fremstiller den pasta af sovende slør, som min gamle læremester har bedt om.

At hjælpe folk på vej ind i Den Ravgule Søvn, og på den måde bidrage til en vigtig del af Den Store Cyklus, var noget, som jeg plejede at finde både glæde og ære i. Men nu giver jeg ikke arbejdet, eller andet for den sags skyld, særlig meget opmærksomhed. Jeg eksisterer bare og ikke så meget mere. Og jeg lægger nærmest ikke mærke til min sjælebundnes, eller min gamle læremesters, forskellige forsøg på at muntre mig op længere.

Det giver et sæt i mig, da hun lander på mit arbejdsbord. Hvor længe jeg har stirret ind i intetheden, ved jeg ikke, men den korte, højlydte tuden fra min lærermesters aldrende ugle er seriøs og bestemt. Det må have været et stykke tid siden nu, siden hun har afbrudt sin lur. Uglen spørger, om jeg ikke har hørt hendes sjælebundne kalde, eller den smertefulde jamren

fra de snart-sovende. Jeg undskylder, mens hun niver mig i hænderne med sit næb, hvorefter jeg skynder mig hen til min læremester, som er i fuld gang med ritualen.

Jeg afleverer den alt for færdige pasta til druiden, og han spørger mig endnu engang, hvorfor jeg virker så underlig og så fraværende. At det efterhånden må være to månecykler siden, at de sidst har set mig smile. De er bekymrede for mig, min læremester og hans sjælebundne. Jeg giver ikke rigtigt noget svar. Han virker til at acceptere det. De snart-sovende har brug for hans opmærksomhed og for pastaen.

Muligheden byder sig og jeg slipper uset væk. Jeg prøver i hvert fald, men føler ikke at jeg kommer ikke langt, før min krop isner igen, som så mange andre gange før.

Igennem buegangen af flettede, tørre rødder, den som går hele vejen op til overfladen, kommer min barndomsveninde og hendes elsker til syne. Hun griner. Det er det samme grin. Det samme, som hun grinte med på den skrækelige nat. Hun har kjolen på. Parret ser ikke ud til at have lagt mærke til mig, selvom jeg står her midt i indgangskammeret.

Deres fnisen hører op. Min barndomsveninde læner sig op ad sin elsker, som en spejling af den scene, der så ubarmhjertigt har belejret mit sind. Jeg ryster på hovedet og niver mig selv i armen. Det giver ikke nogen mening, at de skulle være hernede. Det som mine øjne fortæller mig, det er ikke virkeligt. Og det hele foregår bare i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu-

Hvad der endelig tvinger mig væk fra det grusomme syn, er rødderne, der med kraft stikker sig selv ind i min mave. Uden varsel, og uden nogen problemer overhovedet, trænger de opportunistiske organer fra Egen Mellem Rigerne igennem min træpassers kåbe, der tilbyder næsten lige så lidt beskyttelse som min blege hud. Jeg burde vel have set dem komme. Jeg har trods alt arbejdet i disse vidtstrakte huler længe nok til at vide, hvor farlig Egen Mellem Riger og dens rødder kan være overfor de uopmærksomme.

Mine forsøg på at komme væk, medfører ingen succes. Rødderne snor sig rundt i mine indvolde helt uvidende om, måske nærmere ligeglade med, smerten, de forvolder. Så jeg kan ikke gøre meget andet end at stå stille og studere dem, mens de borer sig dybere ind i pinslen og udvider indgangssårene med stor entusiasme. En helt frisk krop må være som et festmåltid for dem.

Et smerteudbrud åbner mine øjne vidt og tapper det sidste luft fra mine lunger. Rødderne har stoppet deres fremmarch, men den mavevidende smerte ændrer sig i takt med at træet påbegynder sit formål: at lede min sjæl fra dette rige og ind i Søvn.

Det er måske alligevel det bedste, der kan ske, tænker jeg og kigger på i stilhed, imens rødderne dræner mit ynkelige liv. Følelsen af tomhed strækker sig langsomt fra min mave til mine lår, mit bryst, mine arme, min hals. Det gør ulideligt ondt, men det på trods kan smerten ikke måle sig med, hvad den nat, *det grusomme syn*, gjorde og har gjort lige siden.

Jeg accepterer min skæbne og stritter ikke længere imod. I det mindste finder jeg en smule trøst i, at jeg ikke skal sove alene, men håber stadig, at min sjælebundne ikke bliver pint på samme måde som jeg. Ikke desto mindre overvejer jeg, om min læremester vil kunne undvære noget af den pasta, som jeg lige har lavet, også selvom det er tiltænkt andre. Det vil dulme lidelserne, imens vi svinder væk.

Jeg vågner til lyden af regn og næsten nøgne bølgegrene, der trommer på mit rodbos vinduer og ydre bark. Faktisk sov jeg slet ikke, så at vågne er endnu en løgn, jeg fortæller mig selv. En løgn jeg fortæller, fordi jeg *burde ikke* være lysvågen på denne tid af natten. Men det her er den nye norm og har været det i lang tid efterhånden. Jeg ved ikke om jeg savner det, det at sove. Jeg er bange for den hjem søgen, der følger med og som undgår mit allerede skrøbelige forsvar.

Lyn slår ned udenfor og lyser mit bo op i glimt. Den buldrende torden følger efter med det samme. Jeg er ikke stolt af, hvad jeg ser i det flygtige lys; mit bo er beskidt og mit madlager er ved at være tomt. I det mindste har mine bønner og linser kunnet holde sig længe, men selv de er ved at være væk nu. Men det samme er min energi til at gøre noget, hvad som helst faktisk. Hvis ikke for mit arbejde som træpasser, og min sjælebundne, havde jeg nok foretrukket bare at blive her midt i snavset.

Lysglimtene er heldigvis ovre lige så hurtigt, som de kom, og det takker jeg både Den Ravgule Fader og Den Jordbrune Moder for. Mørket skjuler det, som jeg ikke har lyst til at se. Det meste, i hvert fald, men ikke det hele.

I søgen efter en smule trøst, griber jeg ud efter min sjælebundnes pels og han slikker halvsovende min pande som svar. Han har lagt sig helt rullet sammen og hans tilstedeværelse i min seng både beroliger mig og hjælper mine tanker væk fra *det* billede for en stund. Men i næste øjeblik er det selvfølgelig tilbage. Og jeg stirrer igen på loftet, der gemmer sig et sted i mørket. Min sjælebundne er min hovedpude nu. Han har ikke noget imod det.

Jeg begynder at synge de gamle sange igen i endnu et desperat forsøg på at glemme, men jeg kan ikke give slip. Jeg synger med en næsten lydløs hvisken. Jeg vil ikke vække min sjælebundne og jeg er helt klar over, hvor skrækkeligt jeg lyder, selv når jeg virkelig prøver.

Selvom de måske ikke passer helt præcist på min situation, så virker den gamle Faeiske lyrik om tabt kærlighed og knuste hjerter til at hjælpe en smule. Endda enkelte af de sange, der omhandler Den Ravgule Søvn, giver mig en smule sindsro og jeg kan mærke, at jeg har brug for alt det, jeg kan finde lige nu.

Lynene buldrer igen og idet mit rodbo bliver lyst op, ser jeg *dem* endnu engang. Lige der i mit køkken står de. Deres grin styrter imod mine ører og fylder mig omgående med den velkendte rædsel. De gamle sange beskytter mig ikke længere. De er faktisk fuldstændig forsvundet fra mit hoved.

Endnu et lyn, endnu et lys i mit bo; jeg ser dem stå, åh, så tæt igen, min barndomsveninde stadig i den smukke kjole i farverne fra cyklussens forår. Jeg forsøger at tale mig selv til fornuft; hvad den vedholdende storm afdækker i mørket er ikke virkeligt. *Måske er jeg faldet i søvn?* Måske er det simpelthen bare et forfærdeligt mareridt, som udspiller sig foran mit hjerte. Og det hele foregår bare i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu-

Med et spjæt sætter jeg mig op og skriger for at få det til at stoppe. Min stakkels sjælebundne vågner med et forskrækket klynk, men han falder hurtigt i søvn igen, da det går op for ham, hvad der endnu engang er hændt. Han tilskynder at jeg slutter mig til ham. Jeg siger, at jeg ikke kan. Ikke lige nu, i hvert fald, ikke efter hvad jeg lige har set. Jeg ved ikke hvordan.

Endnu en buldren, endnu et lyn. Det afslører en smadret vase, som plejede at stå på mit sengebord. Jeg må have væltet den, men jeg kan ikke huske hvornår eller hvordan. De tørre blomster ligger iblandt leret nede på gulvet.

Det hårde lys falder igen og igen ind og ud af mit rodbo. Jeg kravler hen og samler et stykke af den ødelagte vase op. Lysglimtene gør det besværligt at se lerets detaljer, men de kan ikke forhindre mig i at føle vægten. Jeg undrer mig over, at et så lille stykke kan være så tungt. Og skarpt. Jeg knytter min næve omkring det og lidt efter kan jeg føle den linde strøm ned af min underarm. Smerten er forsvindende lille, når man sammenligner med den i mit bryst og kramperne i min mave. Med ét planter en skræmmende idé sig og jeg er ikke i stand til at stoppe den fra at slå rødder. Om ikke andet, så formår idéen at erstatte *den scene*, som lynene så ubarmhjertigt afslørede.

Lidt efter ligger jeg mig endelig ned igen med en stønnen, mit hoved hvilende på min sjælebundnes regelmæssigt opstigende og dalende bryst. Tordenen udenfor er pludselig holdt op, og det altopslugende mørke har igen erobret mit bo. Det betyder også, at jeg ikke kan se strømmene af blod, der løber ned i mine hænder. Men jeg kan mærke dem; floderne ender i mine håndflader, inden pølene hurtigt flyder over og gennemvæder min seng.

En underlig følelse af salighed skubber smerten væk imens jeg gør mig klar. Klar til at forsvinde ud i den mørke intethed, som holder min stirren fange. Jeg funderer over, hvor underligt det er, at man kan hjælpe så mange andre ind i Den Ravgule Søvn, og så skal man ikke selv på rejsen. Mit rodbo er måske nok en del af Egen Mellem Verdener, men disse kæmpe rødder er ikke de samme som dem, der skal lede os til der, hvor Den Ravgule Fader regerer.

Jeg burde være bange, men det er jeg ikke. Jeg burde skamme mig, men det gør jeg ikke. Mit eneste håb er, at min sjælebundne vil tilgive mig. Han lægger dog stadig bare her og trækker vejret roligt, så jeg tror, at han er med mig i denne sidste beslutning.

Jeg lukker mine øjne og falder endelig i søvn, en fuldstændig mørk søvn, men også en, som ikke længere er hjemsøgt.

Jeg spejder efter min sjælebundne og forsøger at undvige vandpytterne fra den smeltende sne. Han er tæt ved i skoven et sted, jeg kan mærke ham, men jeg er bare ikke helt sikker på hvor.

Det har, på flere måder end normalt, været nogle rædselsfulde måneder; cyklussens vinter var hård og kold, og sneen faldt højere end noget Faefolk. Det har også betydet, at min sjælebundne ikke har kunnet gå på jagt. Som folkefærd er vi måske ikke glade for jagt, men en ulv har visse instinkter, så det bliver tolereret i stilhed. Og det faktum at jeg nærmest ikke kan følge med ham nu, fortæller mig, hvor ivrig han er.

I det mindste kan jeg få en gåtur, mens han jagter hvad end bytte, han har fået sine øjne på. *At gå en tur er godt for sjælen*, som min gamle læremester altid siger. Jeg vil gerne tro ham, det vil jeg virkelig, og både Fader og Moderen ved, hvor desperat jeg er efter noget godt i mit liv.

Jeg klatrer over et fyrretræ, der er gået i forrådnelse, og tænker over problemet med at gå en tur; når du gør det alene, lader du dit sind frit for at vandre væk til steder, du ikke kender og ikke havde planlagt. Men jeg kender allerede godt destinationen. Og jeg kan ikke lide det, når mine tanker vandrer dertil.

Men jeg kan ikke gøre for det.

Når jeg kigger op, kan jeg endnu se undersiden af Egen Mellem Rigersa nøgne krone, hvis jeg skulle være bange for, om vi er gået for langt.

Mine tanker falder i en lidt overraskende retning, til en samtale, som jeg havde for et par dage siden med min barndomsveninde. En af de få, vi har haft siden *den nat*. Vi stødte

tilfældigvis på hinanden, netop som hun skulle ud på rekognoscering. Hun havde travlt, så samtalen var kortere, end jeg havde håbet. Men det var måske godt det samme. Jeg havde ikke haft tiden til at sige alle de ting, som jeg gerne ville.

Hun var faktisk den, som overraskede mig. Hvis jeg havde set hende først, er jeg ikke engang sikker på, om jeg ville have sagt noget. Måske undgår jeg hende endda bevidst i øjeblikket. Det er nok nærmere sandheden.

Men min barndomsveninde overrumplede mig helt, som om intet var hændt os imellem. Hun fortalte at de savnede os, hende og hendes firben. Jeg havde været nødt til at minde mig selv om, at jeg ikke skulle lægge for meget i det, selvom det var svært. *Og hun havde jo heller ikke behov for at kende mine tanker.* Hun undskyldte sig selv med at være travlt optaget, hvilket var rigtigt; Jernbarkens spejdere kunne være væk i flere månecykler ad gangen, specielt lige nu.

Når jeg tænker tilbage, tror jeg faktisk ikke, at jeg fik sagt særlig meget. For det meste stod jeg der bare og nikkede, længtes. Og mit farvel var næsten uden lyd, da de vendte rundt og tog afsted. Ifølge min sjælebundne, havde jeg bagefter ikke gjort andet end at stå og kigge på dem skynde sig væk.

Jeg føler et pludseligt *KNÆK*, hvilket fluks tager mig tilbage til den våde skov. Med fingrene mærker jeg efter på mine usædvanligt lange hjørnetænder og smager blod i min mund, som ikke er der. De metalliske smage fortæller mig, at min ulvs jagt var succesfuld, en lille smule til min ærgrelse, men sådan må tingene nu engang være.

Jeg gennem søger skovbunden efter noget, som kan tage den her ulækre, nærmest tørre, smag væk. Uden held forsøger jeg med noget af den smeltende sne efter at have fjernet det værste jord og snavs. Sneens egenskaber viser sig mangelfulde. I det mindste er min sjælebundne snart tilbage. Så kan vi komme hjem til vores bo i rødderne. Gåturen hjælper alligevel ikke rigtig på mit vandrende sind.

I samme øjeblik tænker jeg på min barndomsveninde igen; givet at hun er i begyndelse af sin patrulje, burde hun ikke være langt væk og jeg spekulerer på om hun måske endda er i nærheden. En del af mig håber, at hun er, men jeg prøver at bevidst at sige nej til mig selv. Hendes spejder-partner vil også være der sammen med hende. Konflikten indeni er udmattende og mens jeg følger et dyrespor i skovbunden, ønsker jeg at det hele bare vil ende. Gerne før end senere.

Jeg er lige ved at falde, da jeg, lettere distræt, forsøger at hoppe over endnu en falden træstamme, denne gang en birk. Jeg finder godt nok hurtigt min balance igen, men i det jeg ser op for at gå videre, fryser mine knogler endnu engang til is og det er ikke på grund af den kølige vind.

Det er dem. Igen. Min barndomsveninde og hendes spejder-partner, hendes elsker, og deres to sjælebundne. De har endnu ikke set mig, som de kommer gående og svævende der mellem træerne. Så var de endog meget tæt på.

Nu er parret næsten lige foran mig og har på en eller anden måde ikke opdaget at jeg står her. Deres grin er som tortur i mine ører og det samme er synet for mine øjne. Den håbefulde kjole forlader jorden, da min barndomsveninde stiller sig op på sine tæer og slår armene omkring sin partners og elskers hals. Det er her, at jeg lukker af for min sanser.

Øjnene åbner igen, men parret er desværre ikke forsvundet. Jeg fortæller mig selv, at det ikke giver nogen mening, at de burde have set mig nu. Og alligevel vil de ikke holde op med deres frygtelig følsomme kys. Måske er de godt klar over, at jeg er her.

Nej, det kan ikke være sandt.

Mit sind trygler mig om at gøre, hvad jeg ustandseligt fejler, ligesom jeg fejler alt andet i mit liv; det trygler om at blive overbevist. Det har desperat brug for at blive fortalt, at vores egne øjne ikke kan stoles på. Så jeg prøver, omend ikke med mere end et halvt hjerte, et træt hjerte. Hvad jeg kigger på er ikke virkeligt. Og det hele foregår bare i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu-

En dødelig hvislen, tre af dem. Pilene flyver hurtigt igennem den kolde luft i cyklussens tidlige forår. Jeg opdager dem nærmest ikke, før de har gennemboret min kåbe. Pilehovederne rejser videre uden problemer og prikker til min tykke, mørkegrønne kappe, flettet af et enkelt blad fra Egen Mellem Riger, på den anden side: To pile til lungerne, én til min mave. Jeg falder ned på knæ. Ude af stand til at trække vejret, kramper min mave sig sammen på sygelig vis og mit hjerte gør ondt. Underligt. *Var der ikke kun tre pile?*

Jeg har ikke mange andre tanker, her i mine sidste øjeblikke, ikke engang hvem der ville os til livs. Smerten, som jeg har følt siden den forgangne cyklus' sommer, har været ulidelig, så jeg burde takke ham eller hende og deres præcise pile. Jeg ville bare ønske, at min sjælebundne var her. For tryghedens skyld, intet andet. Men jeg kan ikke få alt, hvad jeg gerne vil have. Eller noget som helst, for den sags skyld.

Parret er væk og det er rart at vide, at smerten om kort tid vil være ligeså. Jeg lægger mig ned i den våde skovbund og afventer på min sidste, hvæsende vejtrækning. Afventer at alt vil forsvinde.

Mine tæer forsøger at gribe om det grønne græs, og jeg er ret sikker på, at jeg plejede at kunne lide farven på de utallige strå. Solene varmer mine bare fødder, og en lille smule af mine ben. Jeg sidder her i skyggen af en bøg ved Rodstræk sø. Det er ikke mange tanker, der trænger sig på. Min hage begraver sig i mine arme, armene krydset ovenpå mine knæ. Vandet står helt stille i modsætning til de mange Faefolk, der rejser frem og tilbage over den kæmpe rod, som så nydeligt bygger bro mellem de to bredder, før den forsvinder tilbage i jorden på begge sider. Fra den her afstand minder de om myrer på vej til og fra deres tue. Myrer, som arbejder så utrætteligt på en dag, de nok ville kalde smuk her i cyklussens nye sommer.

Men jeg ser ikke det smukke ved dagen. Jeg er i tvivl om, jeg overhovedet er klar over, hvad der er smukt længere og hvad der ikke er. Det hele kunne ligeså godt være trøstesløst, fugtigt og koldt. Jeg er ligeglad.

Min sjælebundne er derimod af en anden overbevisning og lægger lystigt i det varme sollys ved siden af mig med maven op og tungen ud. Jeg værdsætter hans fjoller og forsøg på at muntre mig op, men det virker bare ikke. Hans forsøg har ikke virket i lang tid, hvis nogensinde. Det er der ikke noget, som har.

Jeg bliver i tvivl om, hvorfor vi overhovedet har valgt at sætte os her ved søen. Det plejede at være vores yndlingssted, min barndomsveninde og mit. Vi kunne lege med vores sjælebundne her i timevis eller bare ligge hoved-mod-hoved i græsset og se op på Egen Mellem

Rigers storslåede og frodige krone, der strakte sig så vidt og bredt. Måske følge solene blive jagtet af månen. Vores første kys. Vi var så unge, at vi knap nok vidste, hvad kærlighed var.

En enkelt gang så vi endda dansende lys på den mørke, glitrende himmel. Det vil aldrig ske igen. Jeg har ingen lyst til hverken at opsøge nattelysene eller bare at opleve dem nu. Hvad gjorde dem så specielle, var, at jeg så dem med hende. Bare os fire og ingen andre. Min barndomsveninde, min ulv og hendes firben, grinende og dansende sammen med farverne i natten. Sidst jeg snakkede med min barndomsveninde, inviterede hun os til sit bryllup når cyklussens vinter skal fejres. Nu vil hun nok hellere have sin kommende mand med ud og opleve lysene, ham i stedet for mig. Og stadig danse ligeså lykkeligt, måske endda mere.

Jeg vil gerne have, at hun er lykkelig, tænker jeg uden at tage mine øjne væk fra den dødsstille sø. Men jeg ønsker også, at jeg selv en dag oplever glæde igen. Jeg forsøger at huske den sidste gang, hvor jeg følte mig rigtig glad; *var det virkelig næsten en hel cyklus siden, da vi ville give hende den sovende slør, der lyste så flot?* Jeg kan egentlig ikke forstå det, men samtidig giver det også rigtig god mening. Jeg har lyst til at græde bare ved tanken, men jeg har heller ingen held med tårerne. Det kan også være ligemeget.

Jeg spørger min sjælebundne, hvad jeg skal gøre. Han svarer med en snorken og ændrer knap nok sin liggestilling, kun lidt for at fange de varmende sole bedre. Jeg bebrejder ham ikke. Jeg kan ikke være nogen nem sjælebunden, og alle forslagene, som han er kommet med indtil videre, har enten ikke virket eller også har jeg ikke haft viljen til at prøve dem. Jeg indrømmer desværre, at det ofte har været på grund af sidstnævnte. Jeg ville også ignorere mig, efter at være blevet stillet det samme spørgsmål igen og igen, uden at der blev lyttet til min hjælp.

Jeg får en idé. At "få" den er måske så meget sagt, da det ikke er første gang, at idéen strejfer mig, men jeg har aldrig sagt den højt. Jeg spørger min sjælebundne, hvad han synes om at drage ud i verden, den verden udenfor Egen Mellem Rigerne. Det ville bare være ham og jeg. Jeg ved godt, at det er helt uhørt for én af Faefolket at forlade vores Træer Mellem Riger, af egen fri vilje i hvert fald, men jeg spørger alligevel.

Den store ulv sætter sig op og kigger på mig med sine mælkebøtter fulde af bekymring. Jeg svarer ham, at jeg ved, det er drastisk og at det bare er en idé, ikke en beslutning. Vi er bundne på vores sjæle og jeg vil aldrig tage ham hen, hvor han ikke har lyst. Men nu hvor idéen har forplantet sig i mit hoved, kan jeg mærke at den bliver svær at rykke op, dens rødder når allerede dybt ned i mig. Det fortæller jeg ikke min ulv, men jeg tror, at han allerede ved det. Det gør han som regel.

Svaret kommer uden megen tøven, og han presser sit store, pelsede hoved imod mit. Jeg er taknemlig og lover ham, at det ikke vil blive for evigt, skulle vi overhovedet tage afsted. Men jeg tilføjer også, at vi ikke skal forhaste os. Heldet kunne måske stadig tilsmile os med lidt håb. Jeg siger det mest for at berolige ham, for jeg tror ikke på det selv.

Jeg overvejer, hvordan håbet skulle kunne vende tilbage til sådan én som jeg og begraver igen min hage i mine arme og ben. I det samme trækkes min opmærksomhed væk fra det stille vand og cyklussens sommervarme.

Mit hjerte begynder at banke hurtigere og hurtigere, og mit åndedræt bliver mere sporadisk. Jeg ser dem, lige der på græsset ved vandkanten. De er vævet sammen, han liggende på det grønne græs og hun stadig i kjolen med de lidt lysere farver. Den kjole, der hjemsøger mig så grusomt.

Jeg hører min barndomsvenindes grin og ved, hvad der skal til at ske. Jeg kender det kun alt for godt og kigger ikke engang væk. Jeg kommer til at se deres kys uanset hvad, uanset hvad jeg fortæller mig selv, fortæller mit udmattede hjerte. Jeg burde vide at det ikke finder sted, det er ikke virkeligt. Og det hele foregår bare i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu.

Sæt mig fri.

En ensom tåre finder endelig sin vej, da jeg lukker mine øjne og gør mig klar til at dø.